

Diversitat, descentralització, unilateralitat

written by Liz Castro | 22 d'agost de 2021

Reedició de l'article inicialment publicat el 9/9/2016

Hem de començar aclarint una *misconcepció*: que parlar de temes complicats, discutir-los, debatre'ls, votar-los (gasp!) ens divideix.

No és cert això. Ni a Catalunya ni a l'Estat espanyol. La divisió ja hi és: ja pensem diferent sobre molts temes. Podem estar 'dividits' sobre les nostres preferències polítiques, religioses, hàbits culturals, fins i tot costums culinaris. La divisió no neix de les converses, neix de maneres variades i diverses de viure i veure la vida. Són una riquesa aquesta diferències! Parlar-ne, reconèixer-les no crea divisió. Al contrari, crea coneixement, enteniment, ponts de trobada, terra comuna. Parlar amb els que són diferents a nosaltres, amb respecte, sempre és bo, tant si ho fem amb 140 caràcters com si ho fem amb sobretaulas de quatre hores. Imaginar que no parlant ens farà sentir més units és falsejar la realitat, és viure amb els ulls clucs, amb les orelles tancades, és viure una farsa.

Suposo que és una de les raons per les quals la descentralització de la manifestació de la Diada d'aquest any fa tanta il·lusió. No ho fem d'una manera sola, no ho fem en un sol lloc. No concentrem tots els ous en una sola cistella. Això és el que fa l'Estat espanyol. De vegades, sembla que només valoren el que ve de Madrid, només donen valor al que es fa a Madrid. Els trens, els avions, els escriptors i les obres de teatre, tot gira sobre el centre del seu país, que és Madrid. I no deixen espai per la gent d'enlloc més. I és

fantàstic que no repetim aquest model. M'encanta que intentem valorar el valor de tot el territori, del nord al sud, de l'est a l'oest. Trobo molt important que la Presidenta vagi a Tarragona i que el President vagi a Salt. I sobretot, que els periodistes hagin de dividir-se, que entenguin que hi ha molts punts importants a cobrir en aquest país, no només un.

Tenir moltes bases, molts punts forts, molts fonaments arreu del país ens debilita? Alguns ho pensaven, i van queixar-se tant que es van alentir els preparatius per aquest Onze de manera perillosa. Hem vist això en altres àmbits: demanar unitat com a manera de dir «fes-ho de la meua manera». No us sona? La Carme Chacón dient «podeu votar si voteu que no». Rajoy que diu «la sobirania la teniu, com a part del poble espanyol». Ens ofeguen amb tanta unitat.

Ens n'adonem que de la diversitat ve la força? Els pandes només mengen bambú i ara que se'ls acaba, moren els pandes. Els pagesos que practiquen la monocultura no tenen defenses contra les plagues. Els gossos de 'raça' pateixen tota mena de malalties.

Però em sembla que els resultats donaran veu a allò que molts ja sabíem: que els catalans no només estem a Barcelona, sinó també a Badia, a Cadaqués, a l'Eixample i a Fort Pienc. Que parlem molts idiomes i tenim moltes opinions diferents. I hem de donar veu a tota la nostra gent exactament com ho demanem a l'Estat: no parlis per nosaltres, deixa'ns parlar per nosaltres mateixos. Amb la nostra pròpia veu, el nostre propi idioma, el nostre propi accent, explicant els nostres problemes, el nostre punt de vista, la nostra perspectiva.

Aquest cap de setmana veurem les manifestacions més grans de la història de Lleida, Berga, Salt i Tarragona. Us n'adoneu? Com podria afeblir-nos demostrar que la nostra força no només rau en el centre més gran de la població, del poder, i emblemàtic del país, però també en els llocs menys coneguts, menys rics, però, no, no menys emblemàtics ni menys

importants?

Ahir estava parlant amb gent del SNP, amb qui a vegades ens hi emmirallem des d'aquí amb certa enveja. Un sol partit hegemònic, que malgrat perdre el seu referèndum sobre la independència ha vist multiplicar-ne el suport fins a assolir 120.000 socis, arribant a ser el partit amb més socis per càpita (1/50) del món, llevat el partit comunista xinès. Tot i així, els del SNP em deien que envejaven la transversalitat i el caràcter apartidista del moviment independentista català, i que estaria molt bé començar una mena d'ANC a Escòcia per arribar a tota la gent més enllà del seu partit. Fort, eh?

Així quan els de l'Estat espanyol venen per dir-nos que tot s'ha de consensuar, que només hi ha una sobirania i és la seva, recordem-los que tenim el nostre propi tarannà, i que gira al voltant de discutir, parlar, i entendre les diferències, però no d'obviar-les. I que ningú ha de demanar permís per tenir la seva visió sobre com s'ha d'organitzar un país. I si hi ha diferències d'opinió, doncs, ho solucionem de la manera democràtica, primer discutint i després, votant.